

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 lutego 2024 r. sprawy **D. K.** skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. i inn.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od postanowienia Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 30 czerwca 2023 r., sygn. VII Ka 458/22, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 25 maja 2022 r., sygn. IV K 930/21

na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1 . oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Katowice – Wschód w Katowicach z dnia 25 maja 2022 r., sygn. IV K 930/21 **D. K.** został uznany za winnego popełnienia przestępstwa karno – skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s., art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i art. 2 § 2 k.k.s. i za to skazany został na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 150 stawek dziennych, przy ustaleniu wartość jednej stawki na 60 zł (pkt 1 wyroku) oraz za winnego

popołnienia przestępstwa z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazany został na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 170 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki na kwotę 40 zł.

W wyroku tym uznano, że wykonaniu podlega kara roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara grzywny w wysokości 170 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki na 40 zł.

Wyrok ten był skarżony apelacjami przez prokuratora i obrońcę oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2023 r., sygn. VII Ka 458/22 Sąd Okręgowy w Katowicach zmienił zaskarżony wyrok przez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego w pkt 1 wyroku sądu pierwszej instancji, określonych faktur VAT, po czym orzekł środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa przypisanego w pkt 1 w kwocie 1.230 928 zł, w pozostałym zakresie utrzymując zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. W kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. przez przyjęcie, że skazany pełniąc funkcję prezesa zarządu [XXX] Sp. z o.o. dopuścił się zarzuconych mu czynów z zamiarem bezpośrednim, podczas gdy nie zostało to wykazane w postępowaniu i nie wynika z materiału dowodowego oraz rażące naruszenie tych samych przepisów prawa procesowego przez przyjęcie za podstawę ustaleń, stanu faktycznego ustalonego w postępowaniu podatkowym przeprowadzonym przez Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w Katowicach, które zakończyło się wydaniem decyzji: Decyzja Urzędu Skarbowego w Katowicach z dnia [...] 2019 r., Decyzja wymiarowa Urzędu Skarbowego w Katowicach z dnia [...] 2021 r., pomimo, że decyzje te nie zostały doręczone skazanemu i w konsekwencji nie można mówić o poświadczeniu nieprawdy w dokumentach.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroków obu sądów i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu Katowice – Wschód w Katowicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie stwierdzić należało, że już strona formalna sformułowanych zarzutów, a więc oparcie zarzutów kasacji na treści art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. art. 7 k.p.k., a nie na przepisach procesowych wyznaczających standard kontroli odwoławczej, wskazuje, iż rzeczywistym zamiarem skarżącego było podważenie podstawy faktycznej i oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd pierwszej instancji i uczynienie sądu kasacyjnego sądem trzeciej instancji. Tego rodzaju zabieg procesowy jest niedopuszczalny, gdyż kasacja stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia i służy z reguły kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych wydanych w postępowaniu odwoławczym. Postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa, przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, a nie zaś do kolejnego merytorycznego rozpoznania sprawy. Skarżący stawiając tak scharakteryzowane zarzuty wdaje się w polemikę w zakresie ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd pierwszej, zaakceptowanych przez sąd odwoławczy, nie wykazując aby w procedowaniu tego Sądu doszło do rażącego naruszenia wymogów rzetelnej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu pierwszej instancji. Wskazać również należało, że zarzut z pkt 2 pojawił się dopiero w kasacji, tak więc już z tego względu sąd odwoławczy, nie mogąc na niego odpowiedzieć, nie mógł dopuścić się rażącego naruszenia prawa w zakresie standardu kontroli odwoławczej.

Zresztą jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji Sąd ten samodzielnie na podstawie art. 8 k.p.k. kształtował podstawę faktyczną swojego rozstrzygnięcia, biorąc pod uwagę również dokumentację skarbową, w tym też zapadłe w jej toku decyzje w zakresie podatkowym, ale również wyniki postępowania kontrolnego prowadzonego wobec firmy skazanego i dowody osobowe istotne dla ustalenia zakresu zobowiązań podatkowych, a zatem fakt brak odbioru decyzji urzędu skarbowego wskazanych w kasacji nie miał żadnego, wobec ustaleń faktycznych obrazujących sposób działania skazanego, znaczenia dla ustalenia zakresu odpowiedzialności karnej skazanego. Sąd pierwszej instancji dokonał swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, kierując się

zasadami logiki i doświadczenia życiowego, dlatego jego wyrok, w zasadniczym zakresie, słusznie został zaakceptowany przez Sąd odwoławczy.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]